

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201219648/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

aldrig hjemme, og man vidste meget sjældent, hvor han var. Og vi havde ikke engang Fred for ham, naar han var kommen i Seng. Han havde nemlig den Vane at gaa i Søvn. En Nat gik han ud i bar Skjorte for at løbe paa Skøjter, en anden Gang gik han ind i Faders Kontor og væltede Blækhusets Indhold ud over alle Faders Papirer, hvorefter han udbød, som en Mand, der har gjort sin Pligt:

„Saa, nu er *det* gjort.“

Og en Nat vaagnede jeg ved, at han sad tvers over min Hals og dunkede mig i Siderne. Han troede, at jeg var den lille Guie, og havde bestøget mig for at ride sig en Tur.

Han havde en sørgelig Mangel paa Respekt for mig, skønt jeg var nogle Aar ældre end han; navnlig benyttede han sig ganske uærbødig af den Omstændighed, at jeg ved en Sygdom var blevet skeløjet, til aabenlyst at haane mig. Jeg kan navnlig huske een Lejlighed, hvor han paa den mest usømmelige Maade erindrede mig om min Legemsfejl.

Vi skulde have en Forestilling hjemme — der var Fremmede til Aften — og jeg skulde optræde i et større Danse-nummer. Da jeg kom gaaende i min Danserindedragt, møder jeg gennem Entreen Ejnar, og han siger til mig: „Pas nu paa, at du ikke rønder imod Dørkarmen!“ Jeg brast i Graad og gik i Seng, og Forestillingen maatte aflyses.

Men det gik ham da heller ikke godt i Verden. Da han var bleven konfirmeret, kom han i Maskinlære, men stak senere af tilsøs og kom til Afrika, hvor han var i 4—5 Aar. Nu er han i Australien for at grave Guld, men der er aldrig Guld, der hvor han graver. I Afrika giftede han sig for Resten; han købte en Kone for 5 Køer, og fik med hende en Søn, som var en naturhistorisk Mærkværdighed: en ung Hottentot med blaa Øjne. Denne min Neve, som jeg desværre aldrig har set, nød paa Grund af den lille Specialitet med Øjnene stort Ry i sit Hjemland, var fra sin Fødsel en Seværdighed og er muligvis nu en stor og berømt Høvding.

Min eneste Søster hed *Dagmar Alexandra*, opkaldt efter de to Prinsesser. Vi holdt allesammen meget af hende, og hun var ogsaa en storartet Pige, modig, dristig og ærlig. Men hun havde heller ikke en eneste Veninde, og her er rimeligvis Grunden til, at hun ikke blev ødelagt.